

NILSSON, N. A.

Den taktiska vägen till världsparlamentet.

Örebro
1912

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

DEN TAKTISKA VÄGEN TILL VÄRLDSPARLAMENTET.

Vägen dit kan lämpligen uppdelas i 3 delar.

1:o) gäller det, att framtvinga beslut om, att ett världsparlament skall bildas;

2:o) att bestämma, huru detta världsparlament skall organiseras, och

3:o) att afgöra, huru valen till detta parlament skola förrättas (valordningen).

Det första steget är det svåraste och viktigaste, de båda andra äro lättare och fordra ej så lång tid för utförandet. Jag vill därför här närmare utveckla de svårigheter, som vi ha att öfvervinna för att nå det första målet.

Utan vederbörliga beslut kommer aldrig ett världsparlament till stånd. Detta är en tydlig och klar sanning, som vi ständigt måste ha för ögonen, om vi allvarligt vilja, att ett världsparlament skall upprättas. Med detta mål för ögonen är taktiken för att nå dit icke längre osäker och famlande, utan tydlig och klar. Svårigheterna, som bjuda sig, äro visserligen stora och många, men dessa *måste ovillkorligen* öfvervinnas. Och utan detta — ingen framgång och intet världsparlament. Det gäller att *ovillkorligen till hvarje pris* framtvinga beslut. Just där finnes den nu stängda, smala och trånga dörr, hvaregenom världsparlamentet skall komma till mänskligheten och

mot hvilken fredsvännerna med all kraft måste gå till storms, så att den verkligen öppnar sig. Alla våra praktiska åtgärder måste koncentrera sig hän mot detta mål. Sedan går det öfriga jämförelsevis lätt.

Öfverblicka vi nu, hvad vi ha att göra ifrån det, att rörelsen för världsfederationen nu är så godt som alldeles icke praktiskt börjad, om man bortser från en långvarig teoretisk diskussion och utläggning af federationsfrågor i allmänhet, så synes det mig, för att få rörelsen i gång, att allra först en generalstab med ledare måste bildas för att systematiskt ordna och fördela rörelsens nödvändiga taktiska uppgifter.

Two ting äro i detta afseende särskildt viktiga:

1:o) att i kommissionen för fredsbyrån i Bern bildas en särskild kommitté på 3—5 personer, som då bör vara denna rörelsens taktiska generalstab;

2:o) att på världsfredskongressen tillsättes ytterligare en 7:de kommission för federationsfrågor.

För att framtvinga ett beslut om ett världsparlaments upprättande måste först afgöras, hvilka myndigheter, som kunna och böra besluta härom. Enligt min tanke vore Haagkonferensen den lämpligaste och sista instansen för ett fullgiltigt besluts fattande. Men dessförinnan måste då ovillkorligen de nationella parlamenten och regeringarna uttala sig för världsparlamentets bildande. Alltså komma de olika nationella parlamenten att blifva de taktiska angreppspunkterna för att få beslutet om världsparlamentet fullfärdigt.

Huru skola vi då kunna tvinga de olika parlamenten att uttala sig? Det kan ske på många sätt, som i hvarje särskildt fall bör bestämmas och afgöras af den för rörelsen tillsatta generalstaben (i fredsbyrån i Bern). Denna bör först göra sig väl underrättad om och lära känna situationen i hvarje nationellt parlament, hvarefter de lämpliga taktiska åtgörendena bestämmas. Man kan förskaffa sig uttalanden från de olika parlamenten, dels på officiell väg, dels på enskild. De

kunna äfven erhållas antingen genom muntlig agitation af lämpliga personer eller också skriftligen på listor eller genom i bref framställda frågor till hvarje enskild parlamentsledamot.

Sätten härvidlag kunna blifva många. Hufvudsaken är, att målet vinnes, och att alla för världsparlament'ifrande fredsvänner energiskt och samfäldt bestorma parlamentsmedlemmarne att uttala sig. De äro folkens representanter och uttala folkens vilja och röst för denna nya världsorganisation, som då naturligtvis också kommer att blifva ett uttryck för folkens vilja — alltså en folkrepresentation.

Jag kan knappast tänka mig, att fredsbyrån i Bern icke skulle vilja åtaga sig detta ärofulla, men maktpåliggande uppdrag att organisera framtvingandet af uttalandena i de skilda parlamenten och skaffa från Carnegiefonden eller på annat sätt nödiga penningmedel för detta absolut nödvändiga arbetes utförande. I motsatt fall måste de fredsvänner, som vilja ha till stånd ett världsparlament, på andra vägar och genom en särskild organisation utföra detta arbete inom parlamenten. Säkerligen skall interparlamentariska unionen vara villig att hjälpa till på sitt sätt i arbetet. Och med förenade krafter skola vi — *måste* vi nå målet. Och om arbetet bedrifves med kraft kunna vi säkerligen hafva dessa uttalanden färdiga och samlade på ett par års tid.

Genom enskildt initiativ skulle äfven mycket arbete för detta måls vinnande kunna uträttas. Om exempelvis en intresserad och inflytelserik person i ett parlament såsom Sveriges eller Hollands på en lista insamlade namn, som uttalade sig för ett världsparlament, och denna framlades på en världsfredskongress, så skulle detta ha en icke ringa betydelse för sakens framgång. Det gifna exemplet skulle vinna efterföljd och påskynda slutmålets vinnande ej så ringa, dock naturligtvis ej så, som när arbetet bedrifves systematiskt och organiseradt från en centralbyrå, den af mig så kallade generalstaben för världsparlaments-»krigets» förande och ledande.

Det är mycket arbete och mycket besvärligt att samla millioner namnunderskrifter på fredspetitioner till Haagkonferensen. Men jag tror, att det icke skall falla sig fullt så besvärligt att framtvinga och hopsamla uttalandena från de olika nationella parlamenten, om alla krafter och viljor samverka mot detta mål på hvar sina af generalstaben bestämda områden.

Under arbetet härmed kommer all världen genom tidningarna och nyhetspressen att följa detta arbete med spänd uppmärksamhet och därigenom bli fullt underkunnig om världsparlamentets nytta, betydelse och verksamhet. En fullt upplyst opinion kommer således att ligga bakom rörelsen och sålunda påskynda densamma.

När rörelsen alltså väl kommit i gång, kommer det öfriga sedan nästan af sig själf. Den internationella, samtidiga afrustningens dag skall sedan säkert komma, om icke förr så när arbetarnes och kanske äfven kvinnornas representanter från alla jordens länder ha tagit säte och stämma i världsparlamentet, och de blodiga krigen skola sedan snart vara blott ett förskräckligt minne från en barbarisk tidsålder i mänsklighetens utvecklingshistoria, då nu ändtligen en mera verklig civilisation tagit vid!

Örebro den 13 December 1912.

N. A. Nilsson.

www.books2ebooks.eu